

Moftul unui (nou) milion de euro: banii se duc, „colonizarea” rămâne...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă ar fi fost obligați să asigure, nu 10 000, ci măcar 1000 de locuri de muncă, pentru românii de afară, pentru că acolo se află cea mai mare resursă contemporană a României, să-i aducă acasă, ne-ar fi trântit pe masă un tom guvernamental de hârțogărie... De condiții, de neputințe, de imposibilități de asigurare a minimumului necesar pentru a-i face pe oamenii ăia să aibă de ce să se întoarcă acasă... Ar fi măscărit un biblioraft întreg pentru cei ce ar fi vrut să vină acasă, dar și de obligații pentru cei ce ar vrea să-i angajeze aici...

În schimb, pentru a aduce mii de muncitori de prin toate colțurile pământului, și nu pentru a acoperi deficitul de forță de muncă din România, ci pentru a coloniza, guvernanții nu au avut nevoie decât de câteva rânduri. O cifră azvârlită din pix și gata, în România pot fi aduși încă 10 000 de lucrători de oriunde. Câteva rânduri cu o „notă de fundamentare” care nici măcar nu se referă la deficitul pieței de muncă. Pentru că așa e hoțul, cu ochii cât cepele după banii nemunciți, uită să-și acopere urmele, să le mascheze, să le pună o notă de justificare care să mascheze măcar în parte drama în care suntem împinși. O dramă a cărei nume nu va fi acela al deficitului de forță de muncă, nu aceasta va fi tragedia noastră în viitor, ci trezirea într-o realitate în care contingentele de muncitori se vor ridica anual la dimensiunea unor mici orașe.

Pe guvernanți îi interesează doar banii pe care pot pune mâna cât mai repede. Bani din surse cât mai facile, fără obligații, fără nopți nedormite prin ministere, fără să-și zbată prea mult mintea. Iar nota de fundamentare a creșterii în restul de an rămas a numărului de lucrători aduși de afară cu încă 10 000 pe motiv așa va fi adus la buget un milion de euro, spune tot! Nu există nici măcar o menționare a felului în care se va asigura integrarea acestora, nu există o listă de restricții privind țările din care se va aduce această forță de muncă ori un program de control al zonelor de vulnerabilitate ce ar putea apărea din diferențele religioase, sociale, culturale, de comunicare...

Pentru un milion de euro (de urgență) la buget, căci despre asta este vorba, foamea de bani, guvernanții ne

vând ca pe niște saci de cartofi. Calculul din „fundamentare” este cinic. Scabros de meschin, dar vine în completarea felului guvernanților de a ne trata. Pentru 100 de euro pe care statul îi va încasa la eliberarea fiecărui aviz de angajare pentru un cetățean de afară, ni se vând, nu locurile de muncă neocupate în prezent, ci prezența și perenitatea noastră în viitor. Continuitatea noastră care va deveni, în ritmul accelerat de sporire a „contingentelor” de muncitori de vari naționalități, greu de asigurat.

Deja suntem afectați în continuitatea noastră, ca neam, prin pruncii născuți afară și pe care o să-i cunoaștem la vârstele lor de adulți exact ca pe niște străini. Și nu le vom putea reproșa nimic părinților lor care i-au născut ori i-au dus pe cei născuți aici departe, cât mai departe de țara care le periclită, prin sistemul medical, prin cele de asigurarea a securității sociale și economice însăși existența...

Și cât de ipocriți putem fi... Și nu este de întrebare, nu mai este de câțiva ani, ci o amară constatare. Pentru că nu mai suntem la nivelul nepăsării, indolenței, indiferenței ori egoismului... Ci a ipocriziei! Toate celelalte au fost de fapt doar „tare” sub care ne-am ascuns adevărata față. Cea pe care o vedem în ultimii ani. Acea în care, la vederea fraților de peste Prut, veniți în țara mamă, la studii sau la muncă, am tot strâmbat de nas că sunt niște profitori care caută doar o rampă de lansare spre Europa, dar azi, în fața afluxului de „containere” cu muncitori, deocamdată fabrici-tip-container, dar mâine vor fi lagărele în care vom fi noi împinși, condiționați, ca o fostă majoritate, tăcem... Nu comentăm pentru că, nu-i așa?!, este criză de forță de muncă și nouă nu ne place să muncim.

Din milionul de euro pe care suntem vânduți acum (și ne prostituăm fie și din perspectiva complicității aceleia care nu răbufnește), nu se va crea nici măcar un singur loc de muncă pentru românii de afară. Nu se va înființa nici măcar o grupă, nu o clasă, nu o școală, profesională pentru cei pe care îi putem crește aici. Pentru că noi trebuie să rămânem într-o neputință care să justifice acoperirea unor matrapazlăcuri sub fel și fel de marote.

Unde este CSAT-ul? Unde sunt serviciile secrete? Unde sunt asociațiile de prote-

jare a românilor și românismului? Treziți-vă, fraților, mâine chiar denumirile voastre vor deveni caduce! Care românism? Țăla pe care îl vom mai găsi doar în cărțile și revistele de istorie ce vor fi scăpat topirii pentru a nu deranja sensibilitățile aceluia pe care îi aducem acum aici?

Avem atâtea resurse pe care ni le exploatează alții... Avem atâtea bogății care sunt pe cale să intre în exploatare. Tot de către alții... Dacă numai de acolo am lua un procent, prin lege obligatoriu a fi investit în educație, în scoli profesionale, dar și înalte („Să ne luminăm poporul dacă vrem să fim liberi”; să mai fim vreodată!), dacă numai din exploatarea gazelor din Marea Neagră am lua câteva procente, nu să le punem la bugetele de stat să le prăduiască guvernanții, așa cum vor face cu moftul milionului de acum, și am avea suficienți bani pentru a ne „restarta”.

România are tot ce îi trebuie pentru a fi puternică. Pentru a se reafirma. Nu pentru „a renaște”, căci (încă) nu am murit.

Avem resurse, avem piețe care ne așteaptă. Ne lipsesc doar oamenii devotați. Ne lipsesc Patrioții, dar nu cei de pe stampele vorbitului în gol, al datului ochilor peste cap la TV, al falsității felului lor de a flutura simboluri naționale (și nu pentru că ar fi ei ridicului prin neridicarea NAȚIONALISTI, ci pentru că acum e momentul, e în trend, e pe val să fii așa, dacă mâine se va da stingerea acestei flăcări, puțini vor fi cei ce vor duce patriotismul la nivel de misiune, în principii aceiași care au fost aici și înainte de izbucnirea lui în aceste vremuri, e drept, îmbătrâniți între timp, vor fi și ei mai puțini).

Guvernanții vor încasa câte o sută de euro pe capul fiecăruia dintre cei 10 000 de lucrători din contingentul de adus în acest rest de an. Îi vor încasa și îi vor prădui după cum le este felul. Apoi, tot noi vom plăti „factura”, pentru inserția – lingvistică, religioasă, culturală și de cutume, a unor oameni despre care nu știm nimic, nu le știm obiceiurile, sensibilitățile, dorințele și, da!, poftele...

ALDE este aidoma broaștei din fabulă: partid mic (de patru procente, deci fără europarlamentari după scrutinul din 26 mai), însă care este convins că, fără rolul său de penibilă codiță la actuala cârmuire pesedisto-dâncilească, România n-ar cunoaște deplina consacrare într-ale crucificării, iar locuitorii ei n-ar fi ajuns pe ultimul loc între țările din Uniunea Europeană la tot ce reflectă nivelul real de trai: venitul cinstit pe cap de cetățean, starea de sănătate fizică și psihică a nației, gradul de educație și de autoinstruire al românilor, profunda distorsiune moral-spirituală a aproape tuturor politrucilor postdecembriști, nemulțumirea grosului poporenilor vizavi de mersul general al lucrurilor din țară și crescândă neîncredere a acestora în instituțiile fundamentale ale statului (Parlament, Guvern, Poliție, Jandarmerie, administrație locală, servicii publice etc.).

Mă rog, cine ar îndrăzni să susțină că aldiștii, în ultimii trei ani, n-au făcut tot ce le-a stat în putință ca lor să le meargă toate din plin (de pildă, în cazul lui Tăriceanu politicul s-a situat deasupra jumului ridicului prin neridicarea imunității sale șparlamentare într-un notoriu dosar de corupție, astfel că acesta a rămas la cârma unui Senat de-o sfidătoare nedemnitate), că n-au pus zdravăn umărul ca mult hulitul stat al răufăcătorilor, în cârdășie cu preținșii oameni ai legii, să devină o cumplită realitate (deocamdată) în Caracal și că nu s-au făcut luntre și punte ca România să ajungă la propriu oia neagră a Uniunii Europene?!...

Cu toate astea, posibil „tocmai de asta”, am întâlnit anumiți loviți cu leuca, pentru care necușorul Tăriceanu și ciracii lui (alde chițoii și vosganiianii) constituie, dacă nu ultimii, atunci printre puținii mohicani ai adevăratului (sic!) liberalism din România postdecembriștă. Pentru unii ca ăștia este mereu actuală inspirata afirmație a lui Costache Negruzzi din nuvela Alexandru Lăpușeanu: „Mai degrabă își va întoarce Dunărea cursul îndărăpt” decât să-i convingi că aldismul este un simplu moft politic pe

Tăricenisme de tot răsul

George
Petrovai

ducă, chiar și atunci când, bine intenționat, vei recurge la supremul argument al scorului înregistrat la europarlamentarele din acest an...

Hrânindu-și reziduurile conștiinței cu astfel de himere, deșca politică Tăriceanu nu realizează că-i de răsul curcilor să impună ultimatumuri fratelui mult mai mare de la guvernare și să formuleze tardive critici ba la adresa actualului Cabinet, reșapat în dauna aldiștilor (cică ar fi o „cârmuire impotentă”), ba la adresa unui buget pe care l-a fătat cu mare întârziere făcătura pesedistoaldistă și fără vreo obiecție din partea tăriceniștilor. Căci fără deplinul acord/vot al acestora și al altor scule șparlamentare (precum haramurile ude-meriste sau necalificații reprezentanți ai celorlalte minorități), dragnienii n-ar fi reușit să-și impună nici catastrofa lege a bugetului, nici năucitoarea suită de legi prin care statul a ajuns de-a binelea atât la cheremul infractorilor (încă) neîntemnițați, cât și la cel al nelegiuitorilor (criminali, violatori, pedofili, tâlhari) puși în libertate prin atrocele recurs compensatoriu și, desigur, fără o minimă pregătire moral-cetățenească întru eficienta lor (re)integrare în societate.

Dar cum totul se plătește chiar și în detestabila lume a politrucilor dâmbovițeni, Tăriceanu a așteptat-o de pomană pe Viorica Dâncilă timp de trei ore, ca pe urmă – spera ipochimenul – aceasta să joace cum îi va cânta el. Mă rog, astfel de lecții sunt trebuincioase atuncea când pretențiile unuia mititel depășesc cu mult puțințele sale...

Poate că nu-i de prisos să stabilim raportul logico-politic dintre „aldisme” și „tăricenisme”. Prima noțiune are o sferă mai largă, așa că înglobează și „tăricenismele”. Însă în ceea ce privește conținutul, conceptul „tăricenisme” conține toate „aldismele” și încă ceva foarte sordid pe deasupra, așa încât nu-i greu de priceput că aldismul va dispărea odată cu ieșirea (silită) a lui Tăriceanu din viața politică. Altfel spus, ALDE constituie un flecușteț politic în evidentă disoluție, iar Tăriceanu se umflă-n pene că-i sufletul de tot rahat al acestui flecușteț.

Istoria graniței Banatului într-o carte-document jubiliară

Dorin
Nădrău

Sorin Berghian și Dinu Barbu, doi competenți specialiști ai istoriei, sunt autorii unei cărți recent apărute la Editura Euro-stampa, intitulată „La centenar: GRANIȚA BANATULUI 1918-2018”. Lucrarea analizează cu o admirabilă rigurozitate problemele privitoare la granița bănățeană a României cu Serbia pe parcursul a 100 de ani, începând cu dispariția Banatului istoric, eveniment politic și diplomatic indiscutabil nefast în istoria românilor. În pofida faptului că în capitolul care prefățează scrierea autorii „avertizează” că demersul lor nu a fost acela de „a construi o lucrare cu veleități științifice, ci doar o încercare de a reaminti faptele petrecute în acele vremi pline de semnificație pentru istoria țării”, cititorul va fi surprins de complexitatea textelor care alcătuiesc cartea, de acuratețea prezentării evenimentelor, precum și de impresionanta documentare ce rezidă cu prisosință din bibliografia menționată.

Este de remarcat totodată că numeroasele citate incluse fluent după fiecare relatare sau comentariu, fără trimiteri sau note de subsol, fac ca volumul să aibă calitatea de a fi ușor de lecturat, asigurându-i în același timp un caracter atractiv. Sunt demne de apreciat și excursurile privind biografia unor participanți la evenimente mai puțin cunoscute, precum și abundența datelor relative la evoluția concretă a consecințelor topografice și demografice ale frontierei stabilite la Paris. Se mai impune subliniat că expunerea cu lux de amănunte a schimbărilor care și-au pus amprenta pe frontiera cu Serbia și frecvențele incursiuni în istoria zbuciumată a Banatului istoric conferă lucrării o indubitabilă valoare documentară. Examinarea împrejurărilor importante din perioada care face obiectul opului se derulează pe perioada 1918-2018, putându-se distinge patru intervale, vizând: sfârșitul Primului Război Mondial și Conferința de Pace de la Paris (I), cel deal Doilea Război Mondial (II), anii '50 (III) și deceniile următoare, până în 1989 și după aceea (IV).

Partea cărții cu cea mai largă dezvoltare se

întinde de-a lungul a trei capitole, primul, cu titlul „Ședințe, congrese, tratate”, trădând o cercetare istorică de mare profunzime, în perfectă concordanță cu însemnătatea evenimentelor relatate.

Sfârșitul Primului Război Mondial, cel mai mare și cel mai distrugător de până atunci, a fost urmat de cea mai mare conferință de pace din istorie, cea mai amplă acțiune politică și diplomatică cunoscută până la acea dată în istorie. Practic, războiul a pus capăt unei vechi arhitecturi internaționale, ceea ce a impus necesitatea redefinirii unor frontiere și a unor vecinătăți, precum și a unor instituții internaționale. Timp de cinci luni, între 18 ianuarie și 28 iunie 1919, când prin semnarea tratatului cu Germania la Versailles s-a încheiat etapa principală a Conferinței de Pace, Parisul a fost gazda unui adevărat guvern mondial. Organul principal de decizie al lucrărilor conferinței a fost Consiliul celor Patru (președintele Statelor Unite ale Americii, Woodrow Wilson, prim-ministrul Franței, Georges Clemenceau, prim-ministrul Marii Britanii, David George Lloyd și prim-ministrul Italiei, Vittorio Orlando), ideile președintelui american dominând dezbaterea odată cu lansarea principiului „autodeterminării”, devenit cuvântul-cheie.

Chestiunea Banatului, a stabilirii graniței de vest a României Mari, a devenit prioritară din perspectivă militară, politică și diplomatică pentru elitele românești după semnarea Convenției de armistițiu între Puterile Aliate și Asociate cu Ungaria de la Belgrad din 13 noiembrie 1918 și Declarația de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918 (pag. 13).

Teritoriul Banatului a fost un teren aspru disputat: maghiarii sperau ca războiul să se sfârșească cu o Ungarie Mare care să înglobeze și Banatul, iar sârbii promovau în rândul Antantei o propagandă agresivă pentru interesul lor, urmărind „politica faptului împlinit” și încheierea războiului cu un Banat aflat deja sub suveranitate sârbească. Tratatul de alianță cu Antanta (4/17 august 1916) prevedea recunoașterea de către aceasta a drepturilor României asupra teritoriilor locuite de românii din Transilvania, Crișana, Maramureș, Bucovina și

Banat, precum și de a fi tratată similar în cadrul conferințelor de pace cu ceilalți aliați. Ion I. C. Brătianu, cu o intransigență maximă și pe care mulți contemporani nu au înțeles-o, respinge „ab initio” orice politică de „transacțiune” sau de compromis. Era și motivul pentru care s-au iscat divergențe ireconciliabile de păreri între el și președintele Partidului Conservator-Democrat, Take Ionescu (...) Nicolae Iorga avea să surprindă existența în acea perioadă a „două politici românești”. A lui (Brătianu), de o intransigență gata și de ruptură, orice ar fi să se întâmple, și alta (a lui Take Ionescu), care isprăvea prin a recunoaște că e necesară, inevitabilă, o capitulare (pag. 38-39).

Discuțiile contradictorii și poziția neunitară a diplomaților români participanți, lobby-ul accentuat al diplomaților sârbi și unguri și, în special, poziția amenințătoare a sârbilor consolidată de ocuparea militară a Banatului, procedeele îndelungate de expertiză instituite de conferință, au condus la un deznodământ nedorit: la 18 martie 1919, membrii Comisiei Teritoriale au optat pentru împărțirea Banatului, fără a fi luat în considerație faptul că această provincie reprezenta o unitate geografică și economică bine definită. Noua linie trasată pe hartă n-avea cum să mulțumească populația locală, câtă vreme aproape 60 000 de sârbi au rămas pe teritoriul românesc, 100 000 de români și circa 400 000 de maghiari în Iugoslavia (...) Astfel, două treimi din Banat reveneau României și o treime Serbiei. O mică bucată de teritoriu, aflat între Mureș și Beba Veche, a fost alipită Ungariei (...) Hotărârea Consiliului Suprem din 21 iunie 1919 privind divizarea Banatului între România și Serbia a fost primită de români cu amărăciune și indignare. Au avut loc mitinguri de protest pe întreg cuprinsul țării (pag. 53-55).

Lucrarea prezintă în continuare în integralitate „Expozeul d-lui I. G. Duca” rostit de reputatul liberal în Camera Deputaților la 27 decembrie 1923 referitor la „Chestiunea graniței Banatului”, un document de o reală valoare istorică și o probă de netăgăduit a dulelului Putere-Opoziție dus în Parlamentul României de la acea vreme.

Cu cinismul specific politicianului de profesie, Duca recunoaște că România, la Congresul de Pace de la Paris, „a pierdut procesul istoric în chestiunea Banatului”, de aici rolul istoriei de a judeca în viitor modul în care politica românească a tratat problema Banatului istoric înainte, în timpul și după Congresul de Pace. Duca consideră chestiunea Banatului, el și P.N.L., din momentul în care granița a fost trasată, ca o chestiune aparținând de domeniul istoriei, primordiale fiind, de acum, bunele relații cu Regatul Sârbilor, Slovenilor și Croaților. Aruncă, în același timp, săgeți către tabăra lui Take Ionescu: „Din nefericire pentru cauza națională, pe când nu s-a găsit nici un sârb să spună străinilor că Serbia se mulțumește dacă i se dă numai o parte din Banat, s-au găsit în timpul acela români care au spus, și la Paris, și la Londra, că România nu are nevoie de Banatul întreg” (pag. 89).

Sunt rediate apoi condensate note biografice privindu-i pe „Actorii politici care au luat cuvântul în timpul expozeului ministrului de externe din 27 decembrie 1923”: Ion Gheorghe Duca, Alexandru Vaida Voevod, Dimitrie Lascu, Ion Grădișteanu, Pavel Brătășeanu, Ioan Giurculescu, Ștefan Cicio Pop, Mihai G. Orleanu, Alecu Constantinescu, Vasile Goldiș, Eduard Mirto, Nicolae Iorga.

Următoarea secțiune a cărții, „Dincolo de graniță”, este o expunere a situației românilor care au continuat să trăiască în Banatul românesc înglobat în Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor și evoluția vieții lor politice și sociale ulterioare, până în anii '50. Conjunctura creată după Primul Război Mondial, marcată de înregistrarea a numeroase abuzuri ale administrației sârbești, a făcut ca mulți învățători, avocați, medici, funcționari, împreună cu un mare număr de familii de țărani români, să se stabilească în România. Câteva cazuri concrete sunt descrise în detaliu.

În satele românești, autoritățile sârbești au numit învățători sârbi, ruși sau bulgari care nu cunoșteau limba maternă a elevilor, iar funcționarii români au fost înlocuiți cu alții din rândul sârbilor. Școlile confesionale au fost transformate în școli de stat. Situația a fost rezolvată abia în anul 1935,

când în baza unei convenții, Ministerul Învățământului de la Belgrad a numit în școlile din satele cu populație majoritar românească învățători „contractuali”, chemați din România, urmând ca la sfârșitul anului să activeze în acest regim în total 47 de învățători. Frunțașii românilor din Banatul sârbesc s-au preocupat de organizarea învățământului primar în limba maternă (pag. 170).

Sunt consemnate și câteva cazuri care ilustrează cum au reacționat slujitorii Bisericii Ortodoxe Române față de nedreptățile la care erau supuși românii din Banatul sârbesc, cerând cu hotărâre ca enoriașii lor să fie tratați ca cetățeni cu drepturi egale.

Este tratată amănunțit relația caselor regale ale României și Regatului Sârbilor, Croaților și Slovenilor care începând cu anul 1922 (an în care are loc căsătoria Principesei Marioara cu Regele Alexandru I) părea a se fi îmbunătățit, dar care s-a deteriorat vizibil după ce la conducerea Consiliului de Miniștri al Iugoslaviei a venit Milan Stoiadinovici care a dus o politică de orientare progermană.

Chestiunea Banatului a rămas la fel de dureroasă și la aproape 20 de ani de când Marile Puteri au impus frontiera artificială care a rupt Banatul istoric în cele două părți, plus câteva sute de kilometri pătrați atribuiți Ungariei (pag. 181).

- continuare în pagina a 4-a -

Istoria graniței Banatului într-o carte-document jubiliară

-urmărire din pagina a 3-a-

După invadarea de către Germania la 6 aprilie 1941, armata iugoslavă a capitulat după doar 11 zile, Iugoslavia fiind împărțită între Germania, Ungaria, Italia și Bulgaria, cea mai mare parte a Serbiei fiind ocupată de Germania. Demnă de semnalat este precizarea în lucrare a faptului că România nu a luat parte la dezmembrarea Iugoslaviei, vecina sa, cu toate că a existat un moment în care Berlinul și Roma îndemnau Bucureștii să li se alăture în ciopârțirea Iugoslaviei, momeala lui Hitler fiind promisiunea de a i se atribui României partea vestică a Banatului. Generalul Antonescu a evitat cu precauție un război cu țara vecină, respingând oferta germană. Câteva întâmplări povestite cu elocvență evocă imaginea graniței terestre dintre România și Iugoslavia în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, precizându-se și faptul că în acele timpuri numeroși sârbi din Banatul românesc au trecut granița și au plecat voluntari în armata iugoslavă. Evoluția Iugoslaviei după cea de-a doua conflagrație mondială a fost legată de numele Partidului Comunist și de cel al lui Iosip Broz Tito.

Dorința atât de intensă

a sârbilor de a îngloba Iugoslavia, acum republică, Banatul întreg, manifestată după Primul Război Mondial, s-a manifestat și în anii postbelici (...) Tito și serviciile sale secrete au acționat intens pe teritoriul României, la Timișoara, prin așa-zisul Front Antifascist Slav din România. Frontul, aflat sub conducerea comuniștilor sârbi, a convocat la Timișoara un congres în 8 mai 1945, când urma să se solicite oficial „unirea” Banatului românesc cu Iugoslavia, ca expresie a voinței întregii populații a regiunii! Prințând însă de veste, autoritățile române au solicitat Înaltului Comandament Sovietic de la București interzicerea acestui congres, fapt ce s-a și petrecut, deși delegații din Iugoslavia își făcuseră deja apariția la Timișoara. Sovieticii au dizolvat Frontul Antifascist Slav ca organizație politică, înlocuindu-l cu una culturală (pag. 189-191).

Capitolul următor, urmărind perioada anilor '50, intitulat „Cazematele”, consemnează situația de un dramatism sfâșietor provocat de măsurile întreprinse de Partidul Muncitoresc Român pentru contracararea amenințării „independenței” tot mai evidente a lui Tito față de Uniunea Sovietică și constituirii unui pol socialist liber la granița de vest. O hotărâre dezastruoasă a

partidului, din anul 1950, prevedea „curățarea” unui teritoriu de cel puțin 25 de km de la granița iugoslavă de toate elementele considerate „dăunătoare și suspecte: chiburi, titoiști, hitleriști, legionari, macedoneni suspecti, șoviniști unguri, sioniști, sectanți, ofițeri reacționari deblocați, funcționari comprimați”. Aplicarea măsurii s-a concretizat prin operațiunile de deportare în Bărăgan a populației din zona de la frontiera României populare cu Iugoslavia socialistă. Se menționează că au fost deportate persoane dintr-un număr de 203 localități. Conform Deciziei nr. 200/1951 au fost dislocate din zona frontierei de vest din raioanele Sânnicolaul Mare, Timișoara, Deva, Reșița, Oravița, Mehadia și raioanele Băneasa și Constanța din fosta regiune Constanța, un număr de 10 099 familii, însumând 43 899 persoane cărora li s-a fixat domiciliu obligatoriu și li s-au creat condiții de muncă și de locuit în regiunile București, Constanța (raionul Fetești) și Galați. Cu această ocazie, au fost înființate 18 noi comune (pag. 197).

Un destin aparte printre deportații în Bărăgan l-au avut sârbi din Banat. De asemenea, au avut de suferit și au fost alungați mulți țărani români din Banatul sârbesc, relațiile dintre R.P.R. și R.F.S.I.

degradându-se accentuat în anii '50.

Se apreciază că în total, în perioada 1950-1955, pe litoralul Mării Negre, în Banat și în Oltenia s-au executat aproape 10 000 de obiective (fortificații) diferite, dispuse pe un front de 500 de km, însumând un milion de metri cub de beton armat, costul lor ridicându-se la 1,5 miliarde de lei. Cazemate construite între 1951-1954 se găsesc și se pot vedea și astăzi în județul Timiș. Au rămas dovezi despre cum autoritățile comuniste ridicaseră un adevărat zid care să despartă țara de restul Europei.

În textele reunite sub titlul „Moartea vine pe frontiera de vest” sunt reproduse și comentate câteva extrase din presă și din consemnările unor mărturii și concluzii rezultate ca urmare a preocupărilor unor personalități în vederea investigării și dezvăluirii unor adevărate tragedii cărora le-au căzut victime civili la granița româno-iugoslavă.

Capitolul „Frontieristii” publică impresionanta listă a celor condamnați la Judecătoria Deta, instanța abilitată cu soluționarea cauzelor privind infracțiunile la regimul de frontieră săvârșite la granița bănățeană cu Iugoslavia, între anii 1980-1985, menționându-se că între acești ani au fost condamnați 1 000

de „frontieriști” la aproape 900 de ani de pușcărie. Sunt evocate și două cazuri mai deosebite: cel al unui cunoscut cântăreț de restaurant și fuga din țară în 1977 a membrilor îndrăgitei formații „Phoenix”.

Cazul „Autobuzul” și tragedia numeroaselor persoane implicate este prezentat detaliat în secțiunea cu același titlu.

În fine, cartea se încheie cu relatarea deschiderii în anul 2000 a singurului punct de frontieră al Banatului cu Ungaria (pe frontiera româno-sârbă a Banatului se află 11 puncte pentru controlul trecerii graniței, toate în regim de trafic internațional), purtând titlul „Mărturiile unui președinte: Bătălia pentru Cenad”, sub semnătura unui fost președinte al Consiliului Județean Timiș, o personalitate probând cu evidență un dar nativ al narațiunii „istoria” a infarsor?!

Recurs Istoric Centenar - „Slușirea la față a României”

Mircea
Chelaru

bubuit de tun sau tratate semnate cu pistolul la tâmplă.

Recursul la istoria recentă este imperativ necesară, nu atât pentru a reproduce evenimentele vremii, cât pentru o binemeritată dreptate reparatorie. Demnitatea unei națiuni nu este un produs comercial de raft și nici donație filantropică pentru azilanți. Demnitatea unei națiuni este semnătura pe propriul act de identitate și se produce prin voința sa manifestă în istoria concertată a omenirii. Recursul românilor la propria istorie este tocmai dreptul lor la adevărul istoric, adesea stâlcit prin silnicia imperiilor, care ne-au tranzacționat nepermis destinul, prin trădări ticăloase!

Anul 2018 a fost încărcat de mare povară! Este povara celor 2000 de ani de blesteme grele ale românilor care și-au văzut ruptă vatra străveche a neamului. Este povara fărădelegilor ce am suferit până atunci dar și rușinea de a nu fi putut să apărăm moștenirea de moșie veche a lui Decebal cel Harnic, Regalian Cuceritorul, Mircea cel Mare, Vlad Țepeș Pedepsitorul, Ștefan cel Mare și Sfânt, Mihai

Vodă - „Malus Dacus”-Unificatorul, Pinteazul Viteazul-Moroșanu fără de Moarte, Avram Iancu-Craiu Munților, Tudor din Vladimir, Cel Țăiat, și nu cei din urmă, Vodă Cuza, Ferdinand și Mareșalul!

Anul 2018 a împlinit pe mutește și cei 22 ani de tratat nevrednic cu vecinul de la nord pe care l-au încheiat niște aventurieri politici sicofanți de dragul unei iluzii mincinoase. Recunoașterea frontierelor străinilor trase peste trupul țării românilor a fost un act de trădare și acesta nu este prescriptibil! Este nevoie acum, mai mult ca niciodată, de vână și minte sănătoasă de a-l pune pe chituci și a-l trimite la vandanja istoriei. Tratatele se semnează nu de dragul unui guvern sau altul ci pentru împlinirea dreptului natural al propriului popor!

Dar anul 2018 a fost și un an al marilor speranțe, ale marilor schimbări așteptate de un popor gata de trezire. A fost anul unei posibile dar și necesare recuperări a timpului risipit și, prin lucrarea bărbaților și femeilor acestui pământ, am așteptat să repunem în matca sa firească ordinea lucrurilor dintru începuturi. Au fost doar așteptări neîm-

plinite...

Anul 2019 a venit și trece ca un viscol peste noi, cu poveri de neîndurat, cu ură și sarcasme patologice care slușesc chipul, întunecă mintea și înnegurează inima unui întreg popor. Nimic memorabil. Nici măcar Centenarul eliberării Budapestei, de către Armata Regală a României, de sub guvernarea bolșevică a lui Bela Kun! Un an vitreg, aproape demonic la capătul căruia ne vom alege și pe cel din Capul Țării... după chipul și asemănarea noastră...

Să ne punem, așadar, speranțele în magia lui 2020! Poate că împlinirea Numeriilor și așezarea Celestelor va cântări a minune în gândul cel bun al românilor. Pentru Noi Conștiința unității neamului nostru nu trebuie să mai producă nici un compromis istoric, nu trebuie să mai producă eroarea abandonului deliberat, nu trebuie să mai pună preț pe iluziile vândute la tarabă în poleială globalistă și fals europeanistă. ABC-ul românității nu poate fi învățat la școala teoriilor fandosite a unor propagandiști integraționiști ci la altarul sacrificiului pen-

tru măreția Neamului Românesc. Nici-o lucrare a vreunui trăitor al acestui pământ nu va dăinui dacă ea nu va fi prin români și pentru români. Iată de ce de aici, din vintrele Daciei Străbune, facem chemarea către bărbații de stat, către conștiințele lucide ale intelectualității, către poporul cel mare și tăcut dar maiestuos și suveran, să aprindem flacăra unității tuturor românilor prin vrednică, dreaptă și tenace lucrare.

Deajuns, fraților! Am stat prea multă vreme dezbinăți! Această lucrare izbândită să o punem chezaș vieții noastre ca moștenire eternă a generațiilor viitoare.

A nu fi (nimic) înainte de a fi fost (ceva)!...

Cezar Adonis
Mihalache

Mărlănia (ne)sosifistă a copilului-bărbat, fiul-tatălui, cam stat la umbră, și la vorbă și la port, arată pe de-a întregul precaritatea dialogului în România. Al dialogului la nivelul intelectualității, măcar din perspectiva celor câțiva „răsăriți” (nu și exponenți) care ar fi putut face diferența între non-dialog, absurdul expunerilor și al vorbitului „prost după idei și mai proaste”, pentru a-l parafraza pe fiul-tatălui. Dar cine oare este mai periculos pentru o societate, pentru a merge pe aceeași linie a plăcerii intelectualului de a se semeții pe margini de sofism? Cel ce este cel mai bun în roluri proaste sau cel ce se clamează singur cel mai învățat dintre învățați (și nici măcar dintre ceilalți învățați ai națiunii, ci dintre cei ai conflictului din propriul ego)?...

Să te implici într-o campanie pentru a te impune, nu ca președinte, ci pentru a fi adulat pe postul autoalocat de Învățător al Națiunii, nu este o dovadă de judecată dăncilistă? Măcar femeia aia atât poate, atât servește... Dar un „învățat”?!...

Pentru a fi acolo, în capul Națiunii, nu ca președinte, ci pe post de sfătos, trebuie să ai ce să oferi... Trebuie să fii lăsat urme... Adevărate, nu scrijeliri în marginile adevăratele rosturi

lăsate de tată. Care nu a pozat o clipă ca Învățător al Națiunii dar, iată, vine progenitura, cu niște vorbe alese, și bine rostite, dar în esență, compuse tot pe experiențele, exercițiile și exprimările sofiste ale altora.

Problema lui Th. (nesperanță) Paleologu a început din clipa în care chiar Traian Băsescu, ca artizan al

desemnării acestuia, l-a lăsat singur la propria-i conferință de lansare a candidaturii pentru prezidențiale... Nu pentru că nu s-ar fi putut preface interesat de maimuțarea sofistă livrată (halal pedagog!), ca nuca în perete, unui auditoriu care aștepta altceva, ci pentru că, la acel moment, clauza de jurnaliști era ceva mai interesantă. Or, acesta este cel mai nefericit exemplu de „dascăl”: acela care vorbește „clasei” despre ce vrea el, despre ce știe, despre ceea ce

stăpânește ca subiect, despre ceea ce poate, neadaptându-și discursul la nivelul auditoriului.

Th. Paleologu pare rămas blocat într-un timp... Acela în care a vorbi în sofisme avea de la sine un contur de certitudini. Doar că, peste vremuri, părți din sinonimele sofismului au trecut într-

o parte peiorativă. Iar dacă astăzi cu greu poți trasa conturul de „înțelept”, fără a fi luat în bășcălie, cel de „priceput în toate” (ca sinonim) denotă exact starea, nu de învățătură, s-au mai schimbat lucrurile și percepțiile în secole de (ne)iluminare, ci de autosuficiență.

Paleologu vine și (ne) oferă, ca parte a campaniei prezidențiale, un exercițiu național de pedagogie. De fapt, nu nouă pentru a deveni mai luminați, ci lui, pentru a-și așeza aura de grăitor, de

sfătos al nației (că tot e liber locul). Iar tânărul P. (încă) nici măcar nu se visează un lorga ori un Bălcescu; el se consideră deja dincolo de aceste repere, deși pare a nu se fi înțeles nici măcar pe sine pe de-a întregul...

De cealaltă parte a intelectualilor, Mircea Diaconu se prezintă în veșnicul lui rol de actoraș... Și va intra „pe rol” pentru că asta îi este meseria. Și, da!, trebuie să fii bun pentru a putea juca rolul de prostul satului, netotul butadelor, nerodul de serviciu al scurtmetrajelor și al fabulelor de cinema... În schimb, oricât de inteligent ar fi, pentru Paleologu va fi extrem de greu...

Este adevărat, de dragul savoarei bășcăliei și a înțepăturilor intelectualității de altădată, fiul-tatălui putea să se ia oricând de Mircea Diaconu. Deși, rămâne aceeași dilemă despre cum e mai bine „să fii”: cel mai bun dintre proști sau cel mai prost dintre deștepți?... (Sau putea să „lovească” în celălalt exponent al breslei sale. Dar nu se coboară universitarul la nivelul pedagogului de gimnaziu, nu?!...). Putea să-l ia de rever pe Mircea Diaconu pentru orice altceva! De exemplu, pentru negaționismul acestuia (cel mai mare păcat înainte de a-i cuantifica poate cel mai prost rol jucat prost vreodată) la adresa națiunilor, prin celebra semnătură din 2016 din Parlamentul European. Și putea să o facă, mai ales, prin fină ironie. Nu prin at-

acuri de mărlan. Dar poate că așa crede că v-a împușca doi iepuri. Se va lua și de „intelectualii” din campanie, dar va confisca și discursul de mahala pe care îl așteptăm de la cealaltă parte a pieței de candidați....

Și poate nici măcar această trecere, transpunere (neactoricească, deși pare că fiul-tatălui suferă de o frustrare neexprimată) nu ar fi deranjat, fie și expulzată dinspre sine atât de brutal, dar a mai „gafat” undeva... Când i-a pus la același nivel pe Iohannis și Dăncilă, ba, dând „credit” Veoricăi, pentru că a recunoscut că mai bine „cetește” decât să vorbească din capul ei (adicăteala, că e proastă)...

Păi, asta e pedagogie?! Dai burduful brânzei de Sibiu pe „prostul s(t)atului”?... Îl alegi pe ultimul pentru că, ferice, nu are idei proprii, și nu te poate provoca în mod real (deși cu prostul pe divan să nu te pui, totuși...)?

Tragedia (ferice, nu de dimensiunea unei epopei) este aceea că, dacă de la toți ceilalți candidați ne așteptam să ne dezamăgească, prin limbaj, prin lipsa ideilor, de la Th. Paleologu aveam alte pretenții, ispite intelectuale, anagrame de limbaj... Dar dovedește că, deși a crescut oarecum, de fapt a ieșit din umbra stejarului nu pentru că s-a înălțat prin propria-i cunoaștere, ci doar pentru că stejarul nu mai e acolo...

Ne grăbim către vestul dezvoltat, îngropând dovezile perenității noastre...

G.V.
Grigore

Când veți alerga cu mașina pe autostradă ce duce spre granița către occidentul european, nu veți ști că sub învelișul asfaltic sunt peste 100 de situri arheologice antice și preistorice. În graba noastră de a prinde din urmă alte țări dezvoltate, am sacrificat urmele strămoșilor și istoria și i-am reîngropat sub asfalt.

Dacă eram în Italia, Franța, Spania, se găsea o modalitate de ocolire sau includere a zidurilor antice în noua arhitectură stradală. Dar la noi s-a trecut la ce era mai simplu, adică la reîngropare. Oricum istoria se află, aioma culturii, pe un loc codaș între prioritățile politicianilor, când vine vorba despre investiții în țara noastră. Așa s-a întâmplat și cu una dintre cele mai mari așezări romane din Dacia, descoperită la Șibot, în județul Alba, în anul 2012. A fost acoperită destul de repede de autostrada aflată la vremea respectivă în construcție. Numită și „Una dintre cele mai mari descoperiri arheologice din România, de după anul 1989”, aceasta zace deja îngropată sub autostrada Orăștie – Sibiu.

Descoperirea a senzațională care ar fi trebuit să schimbe cumva planurile

inițiale de construcție ale autostrăzii a scos la iveală un veritabil oraș roman cu o suprafață de peste două hectare, din secolul II d.Hr. Din cercetările efectuate de către specialiști a rezultat că așezarea romană era locuită de o populație cu un nivel de trai foarte ridicat, cel mai probabil meșteșugari. Forma zidurilor, caracteristică secolului al II-lea, reprezintă clădiri deosebite cu caracter public. Potrivit arheologilor, acestea aveau un sistem de podele suspendate pe sub care circula aerul cald, iar accesul în încăperi se făcea pe trepte (cu scări).

Orașul roman descoperit avea edificii somptuoase și un sistem de fortificații, fiind considerat cel mai vechi din Transilvania. O mărturie a existenței unei populații de meșteșugari ar fi numărul mare de cuptoare în care se ardeau produsele din ceramică și artefactele descoperite în incinta orașului.

Vestigiile au fost descoperite în apropierea D.N. 7, care „taie” în două așezarea. Este de presupus, astfel, că situl ar fi putut fi identificat și la momentul construcției drumului național. Pentru că s-a interpus exact pe traseul autostrăzii, situl arheologic a fost acoperit de pământ după finalizarea cercetărilor, iar apoi, cea mai mare parte a acestuia

a fost acoperit de autostrada în sine. Au existat la vremea respectivă voci care au solicitat devierea traseului autostrăzii și conservarea sitului arheologic, dar, în final, acest lucru nu s-a întâmplat.

Cercetările istorice au fost efectuate de către specialiști ai Muzeului Național de Istorie din București. Ca principale concluzii ale cercetărilor arheologice au fost declarate următoarele: cercetările arheologice preventive din perioada 16 martie–20 octombrie 2012, pe traseul viitoare autostrăzii A1, Orăștie–Sibiu, lot Orăștie–Sebeș, în raza comunei Șibot, punctul „În Obrej”, km 9+650–10+150, au condus la investigarea unei așezări romane (vicus) și a necropolei aferente acesteia. Situl se afla într-o stare de conservare precară, atât din cauza intervențiilor antropice de tot felul de-a lungul vremii (terasări, excavări, trasarea DN7 etc.), cât și din cauza unor „catastrofe” naturale (alunecări de teren, inundații, etc.). Au fost cercetate peste 300 de complexe arheologice, cuprinzând atât complexe cu caracter funerar (228), cât și cele specifice unei locuiri (drum, străzi, clădiri, cuptoare etc.), databile pe parcursul întregii stăpâniri romane în Dacia. Cea mai mare parte a sitului, cum era și normal, este ocupată de zona de locuit, re-

spectiv între km 9+650–9+910 (la sud și nord de DN7). Au fost identificate și cercetate un număr de 17 clădiri cu dimensiuni și planimetrie individuală, surprinse parțial sau în întregime. Cele mai multe dintre zidurile clădirilor (surprinse la nivelul fundațiilor sau până la primele două-trei asize ale elevației) sunt construite din pietre de râu, șisturi/calcare locale și material tegular (fragmentar) legate, în egală măsură, cu pământ sau mortar. S-a constatat folosirea cu predilecție a mortarului la corpurile cu funcționalitate domestică, lutul fiind folosit fie la zidurile care delimitează curțile ansamblurilor, fie la zidurile care formează anexele gospodărești. După încheierea cercetărilor din cadrul acestui oraș roman, Muzeul Național de Istorie a României (MNIR) a organizat în seria Historia Viva, o conferință, intitulată „Așezarea romană de la Șibot-În Obrej (jud. Alba)”, prezentată de dr. Adela Băltăc, cercetător științific în cadrul muzeului. Evenimentul a avea loc pe 9 iunie 2012, la sediul muzeului, corp Stavropoleos, etaj II, sala Mihai Viteazu. Pentru istorie, trebuie totuși să consemnăm și următoarele: sâmbătă, 20 octombrie 2012, echipa arheologică coordonată de Paul Damian, directorul adjunct al Muzeului Național de Istorie al României din

București, a încheiat cercetarea sitului roman de la Șibot (Șibot 3), județul Alba și a notificat în acest sens constructorul Strabag. Acesta a trecut la demolarea imediată și integrală a ruinelor, fapt ce a fost confirmat ieri, 23 octombrie, de către membrul Grupului de Gândire și de Acțiune „ROMÂNIA VIE”, fondat de un grup de protestatari din București. Este de remarcat că de sâmbătă, 20 octombrie, până luni, 22 octombrie, când se pare că a avut loc demolarea, nu a existat timpul fizic necesar întocmirii raportului final de cercetare, examinării acestuia de către Comisia Națională de Arheologie, eliberării recomandării consultative a acesteia și redactării și emiterii certificatului de descărcare de sarcină arheologică de către Direcția Județeană de Cultură și Patrimoniu Național Alba, din subordinea Ministerului, astfel că desființarea vestigiilor s-a făcut cu încălcarea flagrantă a legii.

Se estimează că în medie la fiecare o sută de kilometri de autostradă există 20-25 de situri arheologice. Astfel, îngropând dovezile perenității noastre, ne grăbim către vestul dezvoltat al Europei, fără să privim în urmă...